

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **CBA NUGET s. r. o.**, IČO: 27785360,
sídlem Průmyslová 3062/5, 787 01 Šumperk,
zastoupena Mgr. Tomášem Cimbotou, advokátem,
sídlem Horní náměstí 365/7, 779 00 Olomouc,

proti
žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**,
sídlem Květná 504/15, 603 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2016, č. j. SZPI/AG584-30/2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2016, č. j. SZPI/AG584-30/2015, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Ústí nad Labem, (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„inspektorát“) ze dne 6. 1. 2016, č. j. SZPI/AG584-25/2015. Tímto rozhodnutím inspektorát jednak zastavil řízení ve věci správního deliktu, jehož se měla žalobkyně dopustit dne 19. 11. 2014 ve své provozovně v Bílém Kostelu tím, že uváděla na trh vína bez požadovaných průvodních dokladů, a jednak podle § 39 odst. 6 písm. c) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vinohradnictví“) při analogickém použití § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložil žalobkyni úhrnnou pokutu 180 000 Kč za správní delikty podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a dále žalobkyni uložil povinnost uhradit náklady laboratorního vyšetření 350 Kč a náklady správního řízení 1 000 Kč. Správní delikty spatřoval inspektorát v tom, že žalobkyně ve své provozovně v Bílém Kostelu

a) dne 8. 10. 2015 uvedla na trh 3 960 litrů nevyhovujícího vína – VELTLÍNSKÉ ZELENÉ, víno bílé suché, země původu: Maďarsko, alk. 11 % obj., č. š. VZ20137, distributor: BM VINI s. r. o., plněno ve VINOP a. s., tím, že toto víno nakoupila od dodavatele VINOP a. s., uskladnila je ve skladu Bílý Kostel a následně distribuovala dalším odběratelům. Z protokolu o zkoušce a posudku č. D035-10831/14/A01 vyplynulo, že vzorek tohoto vína odebraný Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, inspektorátem v Praze, dne 23. 9. 2014 v provozovně T. B.N., IČO: ..., v P., J. Ž. 33/1846, nevyhověl ve znacích:

- vůně a chuť: oxidáza. Potravina byla nevhodná k lidské spotřebě z důvodu kažení. Uvedením takto nevyhovujícího vína na trh žalobkyně porušila čl. 14 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, v platném znění (dále jen „nařízení č. 178/2002“), v návaznosti na čl. 14 odst. 2 písm. b) a ve smyslu čl. 14 odst. 5 téhož nařízení;
- přídavek vody – zjištěna hodnoty přídavku vody 28 %. Všechny povolené enologické postupy vylučují přidání vody. Žalobkyně tím porušila přílohu VIII, část II, oddíl A, bod 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007, v platném znění (dále jen „nařízení č. 1308/2013“);
- zjištěna hodnota etanolu z přidaného cukru 6,16 %. Zvyšování přirozeného obsahu alkoholu v procentech objemových nesmí překročit mezní hodnotu 1,5 % ve vinařských zónách C ve znaku etanol z přidaného cukru. Žalobkyně tím porušila přílohu VIII, část I, oddíl A, bod 2 nařízení č. 1308/2013;

Žalobkyně nesplnila požadavky čl. 80 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1308/2013 a uvedením takto nevyhovujícího vína na trh dnem 8. 10. 2014 naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví;

b) dne 8. 10. 2014 uvedla na trh 3 528 litrů nevyhovujícího vína – CABERNET SAUVIGNON, víno červené suché, alk. 11 % obj., země původu: Maďarsko, č. š. CS20136, distributor: BM VINI s. r. o., plněno ve VINOP a. s., tím, že toto víno nakoupila od dodavatele VINOP a. s., uskladnila je ve skladu Bílý Kostel a následně distribuovala dalším odběratelům. Dalších 3 528 litrů tohoto vína bylo dodáno do Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skladu v Šumperku. Z protokolu o zkoušce a posudku č. D004-10831/15/A01 vyplynulo, že vzorek tohoto vína odebraný Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, inspektorátem v Praze, dne 3. 2. 2015 v provozovně D&L Markets s. r. o., IČO: 24256102, v Jinočanech, náměstí 5. května 25, nevyhověl ve znacích:

- obsah těkavých kyselin – nesmí překročit v případě červeného vína 20 miliekvivalentů na litr, laboratorním rozbořem bylo zjištěno 26,9 miliekvivalentů na litr. Odebraný vzorek nevyhověl požadavkům uvedeným v bodu 1 písm. c) přílohy I C nařízení Komise (ES) č. 606/2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o druhy výrobků z révy vinné, enologické postupy a omezení, která se na ně použijí, v platném znění (dále jen „nařízení č. 606/2009“);
- zjištěna přítomnost syntetického barviva ponceau 4R (E124);
- zjištěn přídavek syntetického glycerolu;

Odebraný vzorek nevyhověl požadavkům na povolené enologické postupy uvedené v čl. 3 odst. 2 nařízení č. 606/2009, resp. jeho příloze I A. Uvedením takto nevyhovujícího vína na trh dnem 8. 10. 2014 naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví;

c) dne 8. 10. 2014 uvedla na trh 3 528 litrů vína nevhodného k lidské spotřebě – MODRÝ PORTUGAL, víno červené suché, alk. 11 % obj., země původu: Maďarsko, č. š. MP20135, distributor: BM VINI s. r. o., plněno ve VINOP a. s., tím, že toto víno nakoupila od dodavatele VINOP a. s. a uskladnila je ve skladu Bílý Kostel. Z protokolu o zkoušce a posudku č. P034-50573/15/A02 vyplynulo, že odebraný vzorek tohoto vína nevyhověl ve znacích vůně a chuť – po nežádoucích biologických procesech (živočišné tóny). Potravina nebyla vhodná k lidské spotřebě z důvodu kažení. Uvedením takto nevyhovujícího vína na trh žalobkyně porušila čl. 14 odst. 1 nařízení č. 178/2002, v návaznosti na čl. 14 odst. 2 písm. b) a ve smyslu čl. 14 odst. 5 téhož nařízení, a tím dnem 8. 10. 2014 naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví.

2. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí inspektorátu. Pro případ, že by soud neshledal důvody pro zrušení napadených rozhodnutí, žalobkyně navrhl, aby soud upustil od stanoveného trestu, popřípadě aby tento trest na základě nesporně zjištěného skutkového stavu snížil na odpovídající možný trest cca 5 000 Kč.

Žaloba

3. V žalobě žalobkyně popsala, že ke konci roku 2014 provedl inspektorát několik kontrol, při kterých byly v provozovnách maloobchodních prodejců odebrány vzorky prodáváného vína, a následně bylo chemickou analýzou zjištěno, že některé z prodáváných vzorků hodnocených šarží neodpovídají závazným požadavkům na složení a jakost vína prodáváného na území členských států Evropské unie. Žalobkyně konstatovala, že neočekávala postup inspektorátu, na základě kterého by mohla být sankcionována za to, že zakoupila od českého velkovýrobce (VINOP a. s.) víno, které následně uskladnila a částečně přeprodala dalším obchodníkům, a to navíc pokutou v konečné výši 180 000 Kč. Zdůraznila, že již ve správním řízení upozorňovala na to, že nemohla jakkoli ovlivnit

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obsah láhví, tj. samotný produkt, který byl v době nákupu žalobkyní řádně označen, přičemž z daného označení je patrné, kdo mohl zasahovat do jeho kvality před tím, než došlo k jeho distribuci na trh. Všechny produkty, které kontrola shledala závadnými, byly podle žalobkyně vyrobeny v Maďarsku a žalobkyně je zakoupila od společnosti VINOP a. s., která od roku 1990 vyrábí a distribuuje svá vlastní vína i vína z dovozu, a proto žalobkyně stěžila mohla pojmout podezření o případné vadnosti obsahu některých produktů distribuovaných touto společností. Dodala, že podezření na závadnost nemohla pojmout ani s ohledem na cenu, kterou za zboží zaplatila, neboť cena 29 Kč bez DPH za litr u takového množství odpovídá běžné ceně bezvadného produktu uvedeného na etiketě. Žalobkyně proto byla přesvědčena, že ji není možno shledat vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví.

4. Žalobkyně namítala, že ačkoli se podle názoru správních orgánů mělo jednat o vícero správních deliktů, skutek se prokazatelně stal ve stejný okamžik, a to uzavřením kupní smlouvy dne 8. 10. 2014, a vedl ke stejnému následku – uskladnění vína, které podle provedené zkoušky nemělo vyhovovat enologickým postupům při jeho výrobě. Žalobkyně proto nepovažovala množství správních deliktů za okolnosti přitěžující při ukládání sankce. Podle žalobkyně by *uvádění na trh* mělo být vykládáno v širších souvislostech jako jakákoli nabídka produktu k prodeji, skladování pro potřeby prodeje, případně přeprava pro potřeby prodeje atp. K tomu odkázala na další výklady obdobného slovního spojení podle platné legislativy a judikatury. Uvádění na trh by podle žalobkyně mělo být posouzeno jako okamžik, kdy se toto zboží poprvé objeví v Evropském hospodářském prostoru, jak tento pojem vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 As 44/2006. Žalobkyně zmínila také definici pojmu *uvedení výrobku na trh* podle zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech, a podle zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky. Správní orgány však toto pojetí pojmu uvádění na trh odmítly a nezabývaly se posouzením, zda jejich pojetí ve smyslu zákona o vinohradnictví neklade na všechny soutěžitele na trhu s vínem zvýšené nároky, popř. zda došlo k řádné implementaci norem ve stejném rozsahu jako v ostatních členských státech Evropské unie.
5. Podle žalobkyně z názoru správních orgánů, že zjištěné nedostatky týkající se kvality prodávaného lahvovaného vína bylo možné zjistit pouze na základě laboratorního rozboru, vyplývá, že byla potrestána za neprovedení laboratorního rozboru zakoupeného vína, resp. za nevyžádání si tohoto laboratorního rozboru od společnosti VINOP a. s. V tomto směru považovala žalobkyně postup správního orgánu za nezákonný, neboť tímto výkladem může postihovat všechny ekonomické subjekty za nesplnění povinnosti, která není v zákoně stanovena. Postup správního orgánu proto podle žalobkyně odporuje čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně dále namítala, že správní orgány při rozhodování o potrestání chybně určily adekvátnost uloženého trestu ve vztahu k podmínkám § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví. Připomněla, že po tomto zjištění nedostatků neprodleně zastavila další prodej označených šarží vína, zajistila stažení neprodaného zboží do svého skladu, vrátila je distributorovi a ve správním řízení plně spolupracovala. Žalobkyně upozornila na to, že víno nebylo zdraví škodlivé a že s ní dosud žádné obdobné řízení nebylo zahájeno. Byla přesvědčena, že za těchto okolností nemohla očekávat sankci, neboť zákon o vinohradnictví umožňuje s ohledem na okolnosti případu upustit od uložení pokuty. Zdůraznila, že se její potrestání výrazně projeví v její majetkové sféře. Podle žalobkyně proto nebyly reflektovány okolnosti případu a hlediska podle zákona o vinohradnictví. Závěrem žalobkyně připustila, že uložená sankce odpovídá

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

možnosti zákonem připuštěné výše, a navrhla, aby soud přezkoumal okolnosti uložení sankce a její výši ve vztahu k tomu, jak byla vzata v úvahu hlediska v zákoně stanovená.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsala průběh řízení a uvedla, že potravinové právo je založeno na principu objektivní odpovědnosti, tudíž žalobkyně nese odpovědnost za uvádění vadného vína na trh bez ohledu na zavinění. Skutečnost, že žalobkyně nebyla výrobcem vadných vín, byla při výměře pokuty zohledněna v její prospěch. Žalovaná trvala na tom, že jde o souběh správních deliktů, když se jedná o různé druhy vín různých šarží, o různá porušení a nejsou naplněny znaky pokračujícího ani trvajícího či hromadného deliktu. Dodala, že úvaha o zohlednění množství správních deliktů má oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 9/2008. Žalovaná podotkla, že posuzování definice uvádění na trh v jiných předpisech a souvislostech jí nepřisluší. Dodala, že definice uvádění do oběhu podle § 3 písm. q) zákona o vinohradnictví je v souladu s čl. 3 bod 8 nařízení č. 178/2002. Žalovaná poukázala na to, že možnost zjištění nedostatků pouze laboratorním rozbořem byla zohledněna ve prospěch žalobkyně, a připomněla, že pokuta jí byla uložena za uvádění vadných vín na trh, nikoli za neprovedení laboratorních rozborů nebo jejich nevyžádání.
7. Podle žalované inspektorát při výměře pokuty postupoval v souladu s § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a ve prospěch žalobkyně započítal množství stažených a vrácených vín i to, že nebyl zjištěn škodlivý účinek na zdraví. Konstatovala, že poskytnutí součinnosti orgánu dozoru je zákonnou povinností, proto nebyl důvod je zohledňovat jako polehčující okolnost. Podle žalované byla v dané věci zcela respektována hlediska správního uvážení. Možností upuštění od pokuty se inspektorát zabýval, nicméně dospěl k závěru vzhledem k celkové závažnosti tento institut neaplikovat.

Replika žalobkyně k vyjádření žalované

8. Žalobkyně v replice ze dne 26. 9. 2016 setrvala na stanovisku, že peněžitá sankce za spáchání správních deliktů podle zákona o vinohradnictví jí byla uložena neoprávněně a v nepřiměřené výši vzhledem k tomu, že dosud nikdy nebyla postihována za správní delikt v kontrolní pravomoci žalované. Žalobkyni byla uložena sankce za tři správní delikty. Pokud jde o delikt pod písm. a) rozhodnutí žalované, žalobkyně upozornila na to, že vzorek odebraný v provozovně T. B. N. nepocházel z její distribuce. Zdůraznila, že pokud správní orgán zjistil, že odebraný vzorek nesplňoval podmínky § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví, měl především zkoumat, z jakého zdroje toto závadné víno pocházelo. Dodala, že u žalobkyně či jejích odběratelů nikdy neproběhl odběr vzorku vína ke zkoumání a závěry o závadnosti vína nelze učinit na základě rozboru jiného vína. Žalovaná se přitom této námitce zcela vyhnula.
9. Rovněž u správních deliktů b) a c) žalobkyně trvala na tom, že se žádného protiprávního jednání nedopustila, závadnost vína pocházejícího od společnosti VINOP a. s. nebyla kontrolou jakkoli zjištělná, žalobkyně nakoupila lahvové víno s pohledově neporušeným obalem opatřené příslušnými informačními sděleními a neměla žádnou možnost zjistit (vyjma speciálních laboratorních zkoušek každého vína), že toto víno nevyhovuje příslušným normám. Podle žalobkyně správní orgány pochybily v tom, že pokutu stanovily v nepřiměřeně vysoké výši a nezohlednily všechny zákonná kritéria. Žalobkyně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dosud nebyla pokutována, porušení, která jsou jí kladena za vinu, nemohla při standardních kontrolních mechanismech odhalit, sama ukončila další nákupy vína od společnosti VINOP a. s. apod. Podle žalobkyně žalovaná při ukládání výše pokuty vybočila z mezí řádného správního uvážení, a žalobkyni tak byla uložena pokuta v nepřiměřeně vysoké výši.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaná s tím výslovně souhlasily.
11. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobkyni připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které *„[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“* Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobkyni doručeno (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do 29. 8. 2016, neboť napadené rozhodnutí bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno dne 28. 6. 2016. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobkyně nově vnesla v replice ze dne 26. 9. 2016, neboť tak učinila až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděnými námitkami žalobkyně, že vzorek odebraný v provozovně T. B. N. nepocházel z její distribuce, že u žalobkyně či jejích odběratelů nikdy neproběhl odběr vzorku vína ke zkoumání, že závěry o závadnosti vína nelze učinit na základě rozboru jiného vína a že v případě zjištění nesplnění podmínek § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví u odebraného vzorku měl správní orgán především zkoumat, z jakého zdroje toto závadné víno pocházelo. Pouze na okraj k tomu soud podotýká, že danou problematiku zcela správně vyřešila žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde poukázala na to, že u jedné šarže každého produktu se předpokládají stejné vlastnosti, tudíž pokud víno, jež Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně uváděla na trh, mělo stejnou šarži jako vzorek vína odebraný v provozovně T. B. N., mohly správní orgány oprávněně vycházet z toho, že vykazovalo i stejné nedostatky, což žalobkyně nijak nevyvrátila.

14. Z včasných žalobních bodů se soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se správní orgány nezabývaly posouzením, zda jejich pojetí *uvádění na trh* ve smyslu zákona o vinohradnictví neklade na všechny soutěžitele na trhu s vínem zvýšené nároky, popř. zda došlo k řádné implementaci norem ve stejném rozsahu jako v ostatních členských státech Evropské unie. Této námitce však soud nepřisvědčil. Žalobkyně by si především měla uvědomit, že takovou argumentaci neuplatnila v odvolání proti rozhodnutí inspektorátu, a proto žalované nevznikla povinnost se k tomu vyjadřovat. Soud dále podotýká, že žalovaná na straně 4 napadeného rozhodnutí zrekapitulovala, že inspektorát vycházel z definice pojmu *uvádění na trh* upravené v čl. 2 odst. 8 nařízení č. 178/2002 a vyslovil, že neexistuje žádný důvod, aby tento pojem vykládal pomocí právních norem, které neupravují uvádění potravin na trh, když pro tuto oblast existuje speciální úprava. Na straně 9 napadeného rozhodnutí žalovaná tomuto názoru inspektorátu přisvědčila a dodala, že je zcela obvyklé, že definice jsou v právních předpisech vymezovány pro účely konkrétního právního předpisu a definice totožného pojmu se nemusí přesně shodovat. Soud proto vyhodnotil, že pokud jde o pojem *uvádění na trh*, žalovaná své rozhodnutí odůvodnila naprosto dostatečně.
15. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud nezjistil, ani pokud jde o tvrzení žalobkyně, že u ní ani u jejích odběratelů nikdy neproběhl odběr vzorku vína ke zkoumání a závěry o závadnosti vína nelze učinit na základě rozboru jiného vína. Žalobkyně se mýlí, pokud se domnívá, že se žalovaná této námitce vyhnula. Na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí žalovaná s odkazem na zákonnou definici šarže a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2014, č. j. 4 Ads 111/2013-26, vysvětlila, že pokud bylo pochybení zjištěno u části šarže, lze zcela důvodně předpokládat, že toto pochybení se vztahuje na všechny druhově totožné produkty, které byly vyrobeny za stejných podmínek a stejným způsobem. Žalovaná dále poukázala na to, že žalobkyně neprokázala, že zbývající objem šarže, který nebyl laboratorně kontrolován, byl zcela v souladu s právními předpisy. Podle názoru soudu tím žalovaná řádně reagovala na příslušnou odvolací námitku, a proto soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela přezkoumatelné.
16. Poté soud přistoupil k posouzení námitky žalobkyně, že ji není možno shledat vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví. Z tohoto ustanovení vyplývá, že „[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako výrobce nebo jako osoba uvádějící produkt do oběhu dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost stanovenou předpisem Evropské unie upravujícím oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty.“ Soud podotýká, že žalobkyně nezpochybňovala, že k porušení povinnosti stanovené předpisem Evropské unie došlo, a proto se soud touto otázkou blíže nezabýval. Žalobkyně poukazovala pouze na to, že nemohla ovlivnit obsah lahví, které toliko zakoupila od společnosti VINOP a. s. a u kterých stěží mohla pojmout podezření o případné vadnosti jejich obsahu. V této souvislosti soud připomíná, že správní delikt podle citovaného ustanovení je založen na principu objektivní odpovědnosti s možností tzv. liberace (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 217/2018-25, ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 326/2018-28, nebo ze dne 24. 1. 2019, č. j. 5 As 279/2016-45, dostupné na www.nssoud.cz). Tato koncepce odpovědnosti za správní delikt Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

znamená, že není podstatné, zda žalobkyně vznik správního deliktu zavinila (ať už úmyslně, či z nedbalosti), nýbrž pouze to, zda se předmětné ustanovení na žalobkyni vztahuje, zda byla naplněna jeho skutková podstata a zda nenastal tzv. liberační důvod upravený v § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví.

17. Citované ustanovení se vztahuje na právnické nebo podnikající fyzické osoby, které působí jako výrobci nebo jako osoby uvádějící produkt do oběhu. Soud připomíná, že pojem *uvádění do oběhu* je definován v § 3 písm. q) zákona o vinohradnictví, které stanoví, že „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí *uváděním do oběhu* nabídka produktu k prodeji, jeho prodej anebo jiná forma jeho nabídky ke spotřebě, včetně skladování pro potřeby prodeje, případně přepravy pro potřeby prodeje, nebo nabídky ke spotřebě.“ Soud nemá pochybnosti o tom, že aktivita žalobkyně popsaná v rozhodnutí inspektorátu i v žalobou napadeném rozhodnutí jednoznačně odpovídá této definici, tudíž se ustanovení § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví na žalobkyni vztahuje.
18. Soud dále podotýká, že citovaná definice *uvádění do oběhu* je v souladu s definicí pojmu *uvádění na trh* obsaženou v čl. 3 odst. 8 nařízení č. 178/2002, podle kterého se „uváděním na trh“ rozumí držení potravin nebo krmiv za účelem prodeje, včetně nabízení k prodeji nebo jakékoli jiné formy převodu, zdarma nebo za úplat, jakož i prodej, distribuce a další formy převodu jako takové. Žalobkyně svým jednáním zjevně naplnila i tuto definici. Soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobkyni bylo možno shledat vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví. Vzhledem k tomu, že odpovědnost za tento správní delikt je koncipována jako objektivní, považuje soud za zcela irrelevantní, že žalobkyně nemohla ovlivnit obsah lahví, do něhož nezasahovala, stejně jako skutečnost, že tyto produkty zakoupila od společnosti VINOP a. s., kterou vnímala jako důvěryhodnou, a že ani s ohledem na cenu nemohla pojmout podezření o možné závadnosti daných produktů.
19. S ohledem na vlastní zákonnou definici pojmu *uvádění do oběhu* obsaženou v zákoně o vinohradnictví, resp. na definici pojmu *uvádění na trh* obsaženou v nařízení č. 178/2002, není podle názoru soudu žádný prostor k tomu, aby se jakkoli zohledňovaly definice podobných pojmů upravené v jiných právních předpisech a v judikatuře, která se k těmto jiným právním předpisům vztahuje. Soud má naopak za to, že správní orgány zcela oprávněně vycházely výhradně ze zákona o vinohradnictví, z nařízení č. 178/2002 a z judikatury týkající se těchto právních předpisů, podle nichž lze postihnout každou právnickou osobu či podnikající fyzickou osobu, která uvede do oběhu (na trh) produkt nevyhovující stanoveným normám, a to bez ohledu na skutečnost, zda je prvním subjektem, který tento produkt na evropský trh uvedl, nebo zda daný produkt již na evropském trhu zakoupila a nabídla jej k dalšímu prodeji. Žalobkyně by si měla uvědomit, že smyslem této právní úpravy je ochrana konečného spotřebitele, jeho zdraví a v krajních případech i života, a proto musí každý podnikatel, který se podílí na „cestě“ určité potraviny (včetně vína, jež uváděla do oběhu žalobkyně) ke konečnému spotřebiteli, nést plnou odpovědnost za vlastnosti jím prodáváného produktu a činit maximální možná opatření k tomu, aby se předešlo jakémukoli poškození spotřebitele. Koneckonců je obecně známou skutečností, že potraviny (i víno, jež uváděla do oběhu žalobkyně) jsou produkty podléhající zkáze a jejich stav se v běhu času mění, což potom klade zvýšené nároky na podnikatele, kteří s nimi obchodují, pokud jde o kontrolu jejich vlastností. Soud proto zásadně odmítá názor žalobkyně, že by odpovědnost za to, že víno, které uvedla na trh, nevyhovuje stanoveným normám, měl nést výhradně ten subjekt, který je jako první Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uvedl na evropský trh. Současně soud považuje pro projednávanou věc za zcela irelevantní, zda byl tento subjekt (konkrétně společnost VINOP a. s.) za daný správní delikt poškozen, či nikoli.

20. Je-li odpovědnost za správní delikt pojata jako odpovědnost objektivní, má pachatel tohoto deliktu možnost se vyvinut, pokud prokáže naplnění tzv. liberačního důvodu. V případě správních deliktů podle § 39 zákona o vinohradnictví je liberační důvod upraven v § 40 odst. 1 téhož zákona, podle kterého „*[p]rávnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila.*“ Na tomto místě soud především zdůrazňuje, že žalobkyně se zjevně dopustila správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a za tento správní delikt byla poškozena peněžitou sankcí (pokutou). Není tedy pravdou, že by byla potrestána za neprovedení laboratorního rozboru zakoupeného vína, resp. za nevyžádání si tohoto laboratorního rozboru od společnosti VINOP a. s. Soud proto nemůže souhlasit s názorem žalobkyně, že byla poškozena za nesplnění povinnosti, která není stanovena v zákoně, a že postup správních orgánů odporuje čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Uvedené dva postupy, tj. provedení laboratorního rozboru ze strany žalobkyně nebo jeho vyžádání od společnosti VINOP a. s., představují pouhé příklady úsilí, jež mohla žalobkyně vynaložit, aby zabránila porušení své povinnosti. Soud zároveň dodává, že s ohledem na již zmíněné zvýšené nároky spojené s nutností chránit spotřebitele lze požadavek na laboratorní rozbor produktu před jeho uvedením do oběhu (v případě žalobkyně např. v okamžiku jeho zakoupení od společnosti VINOP a. s.) považovat za přiměřený. Pokud si tedy žalobkyně od zmíněné společnosti nevyžádala laboratorní rozbor vín, která od ní nakupovala, ani sama takový rozbor nezadala, nevynaložila podle názoru soudu veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Soud proto uzavírá, že liberační důvod podle § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví nebyl naplněn.
21. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v její argumentaci zpochybňující četnost jí spáchaných správních deliktů. Výše citovaný § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví totiž považuje za správní delikt uvedení jednoho nevyhovujícího produktu do oběhu a žalobkyně takové produkty uvedla do oběhu hned tři (veltínské zelené, cabernet sauvignon a modrý portugal), přičemž u každého z nich byly zjištěny jiné nedostatky. Žalobkyně se navíc mýlí, pokud se domnívá, že vždy šlo o nedodržení enologických postupů při výrobě vína – konkrétně u vína modrý portugal nešlo o vadný proces výroby, nýbrž o jeho kažení (nežádoucí biologické procesy), což je naprosto odlišná kategorie. Soud proto plně souhlasí s názorem správních orgánů, že žalobkyně spáchala několik správních deliktů a že tuto okolnost bylo možno zohlednit při ukládání sankce jako přitěžující. Není přitom podstatné, že všechna uvedená nevyhovující vína (resp. jejich konkrétní vadné šarže) žalobkyně nakoupila v jeden den uzavřením jedné kupní smlouvy ze dne 8. 10. 2014. Na tomto místě soud poznamenává, že nepřehlédl, že výrok 1. písm. a) rozhodnutí inspektorátu patrně obsahuje chybu v psaní, neboť hned na počátku uvádí datum 8. 10. 2015 a v dalším textu pak datum 8. 10. 2014. Vzhledem k tomu, že žalobkyně na tuto chybu neupozornila a bez obtíží formulovala své věcné námitky v odvolání i v žalobě, zastává soud názor, že zmíněná chyba, kterou žalovaná neodstranila, nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nemůže být důvodem pro jeho zrušení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. K námitkám rozporujícím výši uložené sankce soud předně připomíná, že podle § 39 odst. 6 písm. c) zákona o vinohradnictví bylo možné uložit za předmětný správní delikt pokutu až do výše 5 000 000 Kč. Žalobkyni uložená pokuta 180 000 Kč tak představuje pouhých 3,6 % maximální možné sankce. Podle § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví platí, že „[p]ři určení výše pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. V případě, kdy došlo k nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti a nejednalo se o produkt jiný než zdravotně nezávadný nebo o klamání spotřebitele spočívající v porušování některých práv duševního vlastnictví, může se od uložení pokuty upustit.“ Z napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí inspektorátu přitom vyplývá, že oba správní orgány zohlednily při stanovení výše pokuty všechna zmíněná kritéria, když na jedné straně vzaly v potaz, že šlo o více správních deliktů a že šlo o velké množství vína (přítěžující okolnosti), a na druhé straně přihlédly k množství nevyhovujícího vína staženého z trhu, k absenci prokázaného škodlivého následku na lidské zdraví, k dosavadní bezúhonnosti žalobkyně na tomto úseku a k tomu, že zjištěné vady vín nebyly zjevné a zjistitelné bez laboratorních rozborů.
23. Soud podotýká, že správní orgány zcela správně vyhodnotily, že ve prospěch žalobkyně nelze zohlednit její spolupráci ve správním řízení, neboť ta představuje zákonnou povinnost každého a měla by být standardem, nikoli něčím mimořádným s pozitivním vlivem na výši sankce. Podle názoru soudu pak nebyly splněny ani zákonem předvídané podmínky pro upuštění od uložení pokuty, neboť k nápravě protiprávního stavu nedošlo, když nezanedbatelnou část nevyhovujícího vína se nepodařilo z trhu stáhnout. Správní orgány proto rozhodly správně, pokud neupustily od uložení sankce.
24. Pokud žalobkyně namítá nepřiměřenost uloženého trestu, soud naopak konstatuje, že správní orgány řádně zohlednily všechna hlediska vyplývající z § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví. Soud dále podotýká, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, publ. pod č. 2671/2012 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, platí, že „... ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena.“ Vzhledem k počtu správních deliktů žalobkyně a s přihlédnutím k jednotlivým polehčujícím i přítěžujícím okolnostem, které vzaly v potaz správní orgány, dospěl zdejší soud k závěru, že nedošlo k překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení, ani ke zneužití tohoto institutu. Pokuta byla uložena ve výši 3,6 % z maximální částky 5 000 000 Kč, což není zjevně nepřiměřené skutkovým zjištěním správních orgánů. Správní orgány navíc výši pokuty řádně a podrobně odůvodnily s využitím všech kritérií uvedených v § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví. Odůvodnění výše pokuty tak vyhovuje i požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. K argumentu žalobkyně, že se toto potrestání výrazně projeví v její majetkové sféře, zdejší soud dodává, že žalobkyně v průběhu celého správního řízení ani v žalobě netvrdila, že by pro ni uložená pokuta mohla být likvidační, nezmínila se ani o svých majetkových poměrech, natož aby je doložila. Samotná skutečnost, že se trest výrazně projeví v její majetkové sféře, přitom ještě neznamená, že by se jednalo o trest nepřiměřený či jakkoli excesivní.
26. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno plně v souladu se zákonem, respektuje základní zásady správního řízení, je dostatečně odůvodněno a nelze mu vytýkat nepřiměřenost či přepjatý formalismus. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích včas uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. K návrhu žalobkyně na moderaci výše uloženého trestu soud poukazuje na výše uvedenou argumentaci s tím, že podle jeho názoru nebyl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, a proto nebyly naplněny podmínky § 78 odst. 2 s. ř. s. pro jeho snížení nebo dokonce pro upuštění od uložení sankce. Soud proto ani tomuto návrhu nevyhověl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. září 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)